

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **C.a.P.P. Zlín, s.r.o.**, IČO 25590545
se sídlem Kvítkovická 1386, Napajedla
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Chrástěckým, MBA
se sídlem U Sokolovny 121, Zlín

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č. j. MŽP/2017/570/823,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým k odvolání žalobce žalovaný snížil pokutu dle výroku I. rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne

28. 6. 2017, č. j. ČIŽP/47/000/SR01/1702531.005/17/BJI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), na 120 000 Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci dle § 25 odst. 7 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), uložena pokuta ve výši 150 000 Kč za správní delikt dle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší za porušení povinnosti dle § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, kterého se žalobce dopustil tím, že jako právnická osoba provozoval dva vyjmenované stacionární zdroje znečišťování ovzduší zařazené podle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší pod kódy: tryskání - 4.12. Povrchová úprava kovů a plastů a jiných nekovových předmětů a jejich zpracování s celkovou projektovanou kapacitou objemu lázně do 30 m³ včetně (vyjma oplachu), procesy bez použití lázní, a šopování - 4.17. Žárové pokovování zinkem, umístěné v provozovně žalobce na adrese Zlechovská 1713, Staré Město, v rozporu s povolením provozu zdroje, neboť došlo k porušení závazných podmínek č. 6, 8 a 11 pro povolení provozu předmětných zdrojů vydaného Krajským úřadem Zlínského kraje v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2016, č. j. KUZZL 52620/2017, které nabylo právní moci dne 10. 3. 2016 (dále jen „předmětné povolení“):

č. 6 Provozovatel do 3 měsíců od obdržení rozhodnutí zajistí pro zdroj „Žárové pokovení zinkem – šopování“ provedení autorizovaného měření emisí znečišťujících látek TZL (tuhých znečišťujících látek) a zinku za účelem splnění emisních limitů stanovených pro technologii žárového pokovování zinkem. Případně bude předmětné měření emisí provedeno ihned po zprovoznění zdroje.

č. 8 V provozovně bude technologie nanášení zinku šopováním prováděna výhradně v uzavřeném odsávaném prostoru tryskacího boxu, nikoliv mimo tyto prostory a na volném prostranství vně budovy. Totéž bude plněno pro technologii tryskání.

č. 11 U zdrojů bude zajištěn uzavřený odsun odloučeného prachu z filtrační jednotky v uzavřených nádobách či pytlích tak, aby nedocházelo ke vzniku sekundární prašnosti do pracovního prostředí výrobní haly a do vnějšího ovzduší. Při manipulaci, skladování a likvidaci odloučeného prachu bude dbáno na to, aby nevznikala sekundární prašnost. Rovněž bude prováděn pravidelný úklid a údržba pracoviště povrchových úprav kovů.

Žalobce porušil uvedené podmínky konkrétně tím, že v termínu do 23. 5. 2016 nezajistil pro zdroj šopování měření emisí TZL a zinku, a to ani v pozdějším termínu, přestože byl zdroj v roce 2016 prokazatelně provozován. Dále bylo provedenou kontrolou na místě dne 8. 3. 2017 zjištěno, že tryskání (pískování) bylo prováděno mimo vymezený prostor uzavřeného tryskacího odsávaného boxu. Rovněž bylo zjištěno, že u filtrační jednotky u tryskání nebyl zajištěn uzavřený odsun odloučeného prachu tak, aby nedocházelo ke vzniku sekundární prašnosti do venkovního ovzduší.

3. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci dle § 66 odst. 2 písm. a) zákona č. 185/2001, o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“), uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za správní delikt dle téhož ustanovení za porušení povinnosti dle § 39 odst. 2 zákona o odpadech. Soud podotýká, že s ohledem na to, že žalobce se sice domáhá zrušení celého napadeného rozhodnutí, ovšem žádný z žalobních bodů nesměřuje proti výroku II. prvostupňového rozhodnutí, nemá soud za potřebné jej zmiňovat podrobněji.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

4. V žalobě žalobce uvedl, že závěr o tom, že byla naplněna skutková podstata správního deliktu pod výrokem I. prvostupňového rozhodnutí, nebyl spolehlivě prokázán, a žalobce se nedopustil porušení ani jedné z podmínek dle předmětného povolení.
5. Prvostupňový orgán prováděl kontrolu na místě provozu žalobce pouze za přítomnosti pana [REDAKCE], tedy údržbáře, který nejenže neměl zmocnění k tomu, aby žalobce vůči prvostupňovému orgánu zastupoval, ale neměl ani potřebné znalosti k tomu, aby se mohl ke kontrolovaným skutečnostem relevantně a kvalifikovaně vyjádřit. Prvostupňový orgán nevyčkal na oprávněnou osobu, která by byla oprávněna za žalobce jednat při kontrole, přestože pracovníkům prvostupňového orgánu bylo sděleno, že je na cestě z Hodonína.
6. Následné námitky žalobce, které již činili jeho statutární zástupci, správní orgány ignorovaly a přehlížely a jimi předloženými důkazy se nezabývaly a ani je nezmiňovaly ve svých rozhodnutích.
7. K porušení podmínky č. 6 předmětného povolení nedošlo, když tato stanovuje žalobci povinnost zajistit pro zdroj „Žárové pokovení zinkem – šopování“ provedení autorizovaného měření emisí znečišťujících látek TZL a zinku za účelem splnění emisních limitů stanovených pro technologii žárového pokovování zinkem ihned po zprovoznění zdroje (tedy nikoli výlučně do tří měsíců od obdržení Povolení). Žalobce však v době od obdržení předmětného povolení uvedený zdroj neprovozoval, s ohledem na své zakázky neměl pro tento zdroj využití. Dle správních orgánů vyplývá z předložené provozní evidence zdroje, že šopování bylo prokazatelně provozováno v roce 2016 v rozsahu 96 h, žalobce však tvrdil, že ze strany správních orgánů došlo k mylné interpretaci předložené dokumentace. Ostatně ani v den provedení kontroly na místě žalobce uvedenou činnost neprovozoval.
8. Co se týče porušení podmínky č. 8 předmětného povolení, dle prvostupňového orgánu bylo „kontrolou na místě bylo zjištěno, že v jižní části zděného objektu se nacházelo zčásti otevřené pracoviště, které bylo zabezpečeno pouze drátěnou bránou. Uvnitř tohoto objektu se nacházelo celkem 10 ks ocelových trámů o délce cca 5 m na kovových podstavcích a volně v prostoru (nejvíce po obvodu vnitřních stěn objektu) byly zjištěny silné nánosy jemného hnědého písku, který se používá k opískování (otryskání) měkkých kovových dílů (z Al, nebo oceli). V pravém rohu tohoto pracoviště se nacházela mobilní tlakovzdušná jednotka s připojením vzduchu (v době kontroly dne 2.3.2017 jednotka v provozu – slyšitelný únik vzduchu), na brance byl zavěšen pracovní ochranný oblek s maskou.“. Z těchto skutečností správní orgány chybně dovozují, že žalobce na uvedeném místě provozoval technologii tryskání – opískování na nezabezpečeném pracovišti.
9. Statutární zástupci žalobce nikdy neuvedli, že žalobce na daném místě provozoval technologii opískování mobilním přenosným zařízením. Naopak uvedli, že takovou činnost pro něj provádí externí firma. Oblek odložený na plotě (evidentně zde některý ze zaměstnanců sušil overall používaný výhradně v uzavřených prostorách) neprokazuje, že bývá v daném místě tryskání prováděno, natožpak že jej provádí žalobce. Totéž platí o „nánosech písku“ (ve skutečnosti šlo o poprašek z abraziva spadlý při nakládce) a starých stopách po zinkování (statutární zástupce žalobce uvedl, že jde o stopy, které se na místě nacházely již v době, kdy žalobce svou podnikatelskou činnost v uvedeném areálu zahájil, a tuto skutečnost dokladoval fotografiemi).
10. Ani tvrzení žalovaného, že se žalobce k provozování opískování doznal v průběhu kontroly (str. 5 napadeného rozhodnutí), se nezakládá na pravdě. Jde o dezinterpretaci

Shodu s prvopisem potvrzuje:

tvrzení pana K., který uvedl, že právě naopak se tato činnosti v době kontroly neprováděla a na tomto pracovišti, kde je uzavřený okruh s recyklací kovového abraziva ve venkovním prostředí, ji ani technicky provádět nelze.

11. Při dostavení se jednatelů žalobce v sídle prvostupňového orgánu v Brně tyto a další argumenty a skutečnosti zástupce kontrolního orgánu opakovaně přehlížel a odmítl je uvést do protokolu – zápisu. Z jeho strany byl hlavně na druhého jednatele žalobce, pana K., vyvíjen nátlak po psychické stránce a díky opakovaně uváděným nepravdám a donucování podepsat, co se nestalo, dostal tento na jednání slabší záchvat. Žalobce považuje za nutné podotknout, že v době kontroly probíhala odstávka a na pracovišti se tedy neprováděly žádné práce – ani tryskání, ani metalizace.
12. Pokud jde o porušení podmínky č. 11 předmětného povolení, jak již bylo uvedeno výše, v době kontroly probíhala odstávka a na pracovišti se tedy neprováděly žádné práce – ani tryskání, ani metalizace. Prvostupňový orgán při provedené kontrole neviděl samotný provoz a tvrzení, že *„pod vyústěním filtračních jednotek byla umístěna dvě kolečka, do kterých volně odpadával odloučený prach, u kterých nebyl zajištěn uzavřený odsun tohoto prachu, tak aby nedocházelo k úletu prachu (sekundární prašnosti) do venkovního prostředí“*, se nezakládá a ani nemůže zakládat na pravdě.
13. Zcestná je pak argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí, že polemika žalobce nad výší uložené sankce obsažená v jeho odvolání, je přiznáním viny (*„[...] touto částí svého odvolání odvolatel prakticky popírá svou nevinu, neboť připouští možnost své viny, když se zabývá otázkou výše sankce“* – str. 7 napadeného rozhodnutí). Naopak žalobce vinu kategoricky odmítal a jednalo se o snahu poukázat na nevyváženost prvostupňového rozhodnutí a snahu docílit co možná nejvyššího postihu, když žalobce v odvolání uvedl *„[t]aktéž lze konstatovat, že samotná sankce, i pokud by porušení zákona bylo prokázáno, je naprosto nepřiměřeně vysoká [...]“*.
14. Žalobce konečně upozornil na to, že předmětem kontroly bylo prošetření podnětu, který prvostupňový orgán obdržel dne 21. 2. 2017, č. 47/17/014496. V podnětu bylo mj. uvedeno, že ve firmě na ulici Zlechovská ve Starém Městě podatel pozoroval výrobní objekt firmy, kde se v zadní části provádí stříkání barvami v obloukové zaplachtované hale. Dle názoru podatele se jedná o nelegální stříkání, nanášení barvy na kovové výrobky, kdy z haly podatel pozoroval oblaka dýmu a cítil zápach barev. Plechovky od barev byly naházeny u plotu v trávě. Žádná ze skutečností uvedených v podnětu však nebyla v řízení zjištěna a prokázána.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dle jeho názoru byl skutkový stav řádně a úplně zjištěn a správně vyhodnocen a žalobce naplnil skutkovou podstatu vytýkaného správního deliktu.
16. Co se týče toho, že prvostupňový orgán prováděl kontrolu na místě provozovny žalobce za přítomnosti pana [REDAKCE], údržbáře, žalovaný odkázal na dílčí protokol o průběhu kontroly ze dne 8. 3. 2017 (dále jen „dílčí protokol“) *„[k]ontrolní úkon, jímž byla kontrola zahájena: V den kontroly 2. 3. 2017 cca 9:05 byla kontrola telefonicky oznámena jednatelem společnosti panu R. K., který z důvodu své nepřítomnosti pověřil pana [REDAKCE] ke kontrole na místě“*. Osoba oprávněná jednat za žalobce tedy o kontrole věděla a pana [REDAKCE] ke kontrole pověřila, byť ne v listinné formě.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Prvostupňovému orgánu nepřísluší ověřovat, zda má daná pověřená osoba ke kontrole potřebné znalosti. Nadto, jak vyplývá z dílčího protokolu, není pan [REDAKCE] uveden v části „Vyjádření kontrolované osoby“, tedy není pravdou, že se ke kontrole vyjadřoval, jak žalobce naznačuje. Předmětná kontrola byla ukončena v 10:00 hodin, přičemž žalovaný byl na základě orientačního zadání trasy do internetových map přesvědčen, že kompetentní pracovník, který měl být na cestě z Hodonína, mohl do provozovny dojet ještě před ukončením kontroly, což neučinil. To jen potvrzuje, že skutečně došlo k pověření pana [REDAKCE].

17. Žalovaný popřel, že by ignoroval námitky žalobce a nezabýval se předloženými důkazy. V protokolu o kontrole ze dne 29. 3. 2017 je poučení o možnosti podat námitky proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu, protokol byl žalobci řádně doručen a ten svého práva nevyužil. Rovněž oznámení o zahájení správního řízení spojené s usnesením o lhůtě pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí a dále usnesení, kterým byla stanovena pro vyjádření lhůta, byla žalobci řádně doručena, přičemž žalobce se ve lhůtě vyjádřil. K odvolání žalobce byla lhůta následně ještě prodloužena, žalobce se ovšem již nevyjádřil. Prvostupňové rozhodnutí se tak zabývalo (str. 6/7) jediným vyjádřením žalobce, které bylo prvostupňovému orgánu doručeno dne 24. 5. 2017 (pozn. k dataci vyjádření viz níže). V odvolání žalobce rozporoval nesprávné vyhodnocení skutkového stavu, který podle jeho názoru nebyl spolehlivě prokázán, a nepřiměřenost výše sankce, s obojím se žalovaný vypořádal.
18. Ohledně podmínky č. 6 předmětného povolení žalovaný podotkl, že žalobce znění podmínky dezinterpretoval. Tato podmínka zní „[p]rovozovatel do 3 měsíců od obdržení tohoto rozhodnutí zajistí pro zdroj „Žárové pokovování zinkem – šopování“ provedení autorizovaného měření emisí znečišťujících látek TZL a Zinku za účelem splnění emisních limitů stanovených pro technologii žárového pokovování zinkem. Případně bude předmětné měření provedeno ihned po zprovoznění zdroje.“. Prioritní povinnost je stanovena v první větě, druhá věta stanovuje alternativní možnost pro případ, pokud by byl předmětný vyjmenovaný stacionární zdroj znečišťování ovzduší po obdržení povolení provozu dlouhodobě (více než 3 měsíce) mimo provoz. Ve výkazu provozních hodin za rok 2016 přitom sám žalobce uvedl, že provoz probíhal každý kalendářní měsíc. Žalobce měl proto postupovat podle věty první podmínky č. 6.
19. Žalovaný se ohradil proti tomu, že mylně interpretoval výkaz provozních hodin za rok 2016. Pokud by žalobce na této skutečnosti trval, pak by to dle žalovaného znamenalo, že žalobce nevede provozní evidenci v souladu s platnou legislativou tak, jak ho na tuto skutečnost žalovaný upozornil na str. 5 napadeného rozhodnutí. Uvedl-li tedy žalobce v provozní evidenci, že daný zdroj byl provozován každý kalendářní měsíc, prvostupňový orgán z toho vyšel a uzavřel, že daný vyjmenovaný stacionární zdroj znečišťování ovzduší byl provozován a nebude teprve zprovozněn, jak žalobce patrně naznačuje. To, zda v den vlastní kontroly 2. 3. 2017 byl zdroj v provozu, či nikoliv, nebylo předmětem posuzování ve vztahu ke správnímu deliktu – žalobce měl v den kontroly doložit platné autorizované měření, což neučinil.
20. Ohledně podmínky č. 8 předmětného povolení žalovaný zdůraznil, že skutkový stav byl prokazatelně zjištěn, k čemuž odkázal na správní spis a zejména fotografické přílohy dílčího protokolu. Ani s tvrzením žalobce, že statutární zástupci žalobce nikdy neuvedli, že žalobce na daném místě provozoval technologii opískování mobilním zařízením, se žalovaný neztotožnil. Na str. 3 dílčího protokolu je uvedeno „[d]le sdělení pana K. a K. se

Shodu s prvopisem potvrzuje:

jedná o místo sloužící k opískování pro potřeby vzorkování výrobků z Al a nerez oceli a k opískování se používá mobilní přenositelné zařízení.“. Následně žalobce ve svém vyjádření ze dne 24. 5. 2017 uvedl „[c]o se týká prokázání ze dne 08. 03. 2017 mimo vymezený prostor uzavřeného tryskacího odsávacího boxu: toto jsme u Vás přiznali a je oprávněné. Opět se ale jednalo pouze o ojedinělou činnost pro nemožnost tryskat nerezový materiál kovovým abrazivem používaným v tryskacím boxu. Opět jsme u Vás toto několikrát vysvětlovali. Prostor je využíván pouze jako sklad použitého abraziva pro mobilní tryskání.“. Z těchto vyjádření je evidentní, že k mobilnímu tryskání v daném prostoru ze strany žalobce vědomě docházelo.

21. Naopak tvrzení žalobce, že uvedl, že tuto činnost pro něj provádí externí firma, není ve správním spisu nikde doloženo. Dle dílčího protokolu sice byla předložena smlouva o nájmu prostor provozovny mezi majitelem ZEPOS a.s. a pronajímatelem – žalobcem, ovšem nijak z ní, ani z jiných materiálů nevyplývá, že by mobilní tryskání zajišťovala externí firma. Navíc zde byly další indicie, že k této činnosti dochází: zprovozněná, i když v době kontroly nepoužívaná mobilní tlaková jednotka, což prokazoval slyšitelný únik vzduchu; silné nánosy jemného hnědého písku, který se používá k tryskání; připravený pracovní ochranný oblek s maskou.
22. Pokud jde o protiargumenty žalobce, tedy že odložený oblek byl overall sušený některým ze zaměstnanců a používaný výhradně v uzavřených prostorách, z fotodokumentace je zjevné, že se jedná o ochranný pracovní oděv – zástěru s maskou. Poprašek z abraziva spadlý při nakládce, jak jej označil žalobce, byl dle žalovaného ve skutečnosti i několika centimetrovým nánosem. Mimoto je v případě fotografie zobrazující železné L-profilu patrné, že je v některých místech prostor pod nimi čistý – nezaprášený a místy jsou zřetelné nánosy otryskávacího písku. Tedy je zřejmé, že právě v tomto případě muselo docházet tlakovému otryskávání, kdy proud na daných místech vyfoukal otryskávací písek. Závěrečná argumentace žalobce, že své tvrzení, jak vypadalo pracoviště dříve, doložil fotografiemi, se nezakládá na pravdě. Ve správním spisu není o tomto úkonu žádný záznam, fotodokumentace byla pořízena v rámci kontroly, což vyplývá z dílčího protokolu, kdy bylo pořízeno 14 fotografií.
23. K části žaloby, kde žalobce uvádí, že ani tvrzení žalovaného, že se žalobce k provozování popískování doznal v průběhu kontroly, se nezakládá na pravdě, přičemž jde o dezinterpretaci tvrzení pana K., který uvedl, že se tato činnost v době kontroly neprováděla a ani ji na tomto pracovišti, kde je uzavřený okruh k recyklaci kovového abraziva ve venkovním prostředí, technicky provádět nelze, žalovaný uvedl, že se jedná o účelové vytržení kontextu. Žalobce své vyjádření ze dne 24. 5. 2017 rozdělil na tři části, první část se týkala šopování ve vnitřním prostoru, druhá část se zaměřovala na venkovní tryskání a třetí část byla věnována úklidu kolem filtračních jednotek. Žalobce pak v rámci své žaloby zaměnil vyjádření k vnitřnímu provozu (tryskač – šopování) s vnějším (mobilní tryskání).
24. Ohledně žalobcem tvrzeného nátlaku na jednatele žalobce a neuvedení určitých skutečností do protokolu (zápisu) žalovaný zdůraznil, že tento argument žalobce ve správním řízení neuplatnil, stejně tak žalovanému není známo, zda žalobce využil např. stížnost na pracovníka, který kontrolní řízení vedl. K těmto tvrzením žalobce se proto žalovaný nemohl nijak vyjádřit, přičemž žalovaný upozornil, že žalobce ve svém vyjádření ze dne 24. 5. 2017, které rozhodně nemohl „psát pod tlakem“, nic takového neuvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

25. Dle žalovaného není pravdivé ani to, že se v době kontroly na pracovišti neprováděly žádné práce (tryskání ani metalizace), jelikož dílčí protokol uvádí, že „[v] době kontroly dne 2.3.2017 bylo tryskání v provozu a v boxu se otryskávala ocelová konstrukce pro objemné motory“, tryskání nebylo v den kontroly v nekrytém prostoru.
26. Pokud jde o podmínku č. 11 předmětného povolení, kdy žalobce argumentoval, že v době kontroly byl provoz v odstávce, žalovaný odkázal na dílčí protokol „[p]od filtrační jednotkou z tryskání umístěné vně budovy (za budovou) byly rozsypány odprašky. Pod vyústěním filtračních jednotek byla umístěna dvě kolečka, do kterých volně odpadával odloučený prach, u kterých nebyl zajištěn uzavřený odsun tohoto prachu, tak aby nedocházelo k úletu prachu (k sekundární prašnosti) do venkovního ovzduší. Kolečka nebyla zakrytována a ústí s přiváděným prachem nebylo přímo napojeno na zakrytování (např. zaplachtování)“ a na vyjádření žalobce ze dne 24. 5. 2017 „[z]jištění nezajištění uzavřeného odsunu odloučeného prachu od filtrační jednotky bylo odstraněno okamžitě“. V době kontroly tedy žalobce neplnil podmínku č. 11 předmětného povolení (stručně řečeno zabránění sekundární prašnosti uzavřeným odsunem odloučeného prachu z filtrační jednotky), což je seznatelné z fotodokumentace. V den kontroly nebylo dle žalobce (jeho vyjádření ze dne 24. 5. 2017) prováděno šopování, o odstávce provozu žalobce nehovořil. Jak z podmínky č. 11 prokazatelně plyne, není v této podmínce uvedena žádná výjimka na odstávku provozu. Zakrytování má být provedeno trvale, a to z důvodu, aby nedocházelo k sekundární prašnosti.
27. Stran žalobcovy odvolací námitky dotýkající se výše sankce žalovaný poznamenal, že z formulace odvolání dovodil, že žalobce primárně rozporuje zjištěný stav a sekundárně (pokud by se vytykaného správního deliktu dopustil) výši sankce, pročez se žalovaný otázkou výše sankce v napadeném rozhodnutí zabýval.
28. Konečně co se týče faktu, že kontrola byla prováděna na základě podnětu, žalovaný poukázal na to, že mj. z dílčího protokolu vyplývá, že kontrola provedená u žalobce dne 2. 3. 2017 byla vedena ve vztahu k zákonu o ochraně ovzduší a k zákonu o odpadech. Dotčený podnět uváděl „[d]le jeho názoru se jedná o nelegální stříkání, nanášení barvy na kovové výrobky, kdy z haly byly podatelem podnětu pozorovány oblaka dýmu a zápach barev. Dále plechovky od barev byly naházeny u plotu v trávě“, z obsahu tak bylo možné dovodit porušování obou zmíněných zákonů. To, že při kontrole nebyla zjištěna v podnětu označená porušení zákona, neznamená, že mají kontrolní orgány přehlížet jiná porušení zákona.

Posouzení žaloby soudem

29. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), kontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo jiné osobě, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela (dále jen „povinná osoba“), jež je přítomna na místě kontroly.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

31. Podle § 5 odst. 3 kontrolního řádu *je-li kontrola zahájena podle odstavce 2 písm. a) nebo c) bez přítomnosti kontrolované osoby, informuje kontrolující kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně.*
32. K námitce vadného zahájení a provedení kontroly z důvodu nepřítomnosti oprávněné osoby soud odkazuje na § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu, který umožňuje zahájit kontrolu předložením pověření ke kontrole nejen přímo kontrolované osobě (jejím statutárním zástupcům), nýbrž i osobě, která pro kontrolovanou osobu koná práci, což je nepochybně i případ údržbáře pana [REDAKCE]. Nadto žalobce nepochybně, že kontrola byla v den kontroly 2. 3. 2017 v cca 9:05 hodin telefonicky oznámena jednatelem žalobce panu K., který telefonicky pověřil pana [REDAKCE] ke kontrole na místě. Jak vyplývá z dílčího protokolu o kontrole, dne 8. 3. 2017 byly kontrole (již nikoli na místě, ale v kanceláři prvostupňového orgánu) přítomni oba jednatele žalobce, kteří (a nikoli pan [REDAKCE]) dílčí protokol podepsali. Splněna byla též podmínka dle § 5 odst. 3 kontrolního řádu, kontrolovaná osoba byla o kontrole informována telefonicky dne 2. 3. 2017 a osobně dne 8. 3. 2017. Lze dodat, že v daném případě není relevantní, zda se kontrolovaná osoba, resp. její jednatel, mohl stačit včas dostavit na místo kontroly. Námitka žalobce tedy není důvodná.
33. Soud odmítá, že se správní orgány nevypořádaly s námitkami žalobce. Předně, žalobce se omezil na vágní konstatování, když tyto své, správními orgány údajně opomenuté, námitky nijak neupřesnil. Soud proto potvrzuje tezi žalovaného, že jediné námitky, které žalobce ve správním řízení uplatnil, byly obsaženy v e-mailu ze dne 18. 5. 2017, přičemž toto vyjádření žalobce zaslal prvostupňovému orgánu ještě jednou dne 24. 5. 2017, jako datovou zprávu. Tyto námitky (označeny prvotním datem 18. 5. 2017) žalobce jsou dle názoru soudu náležitě vypořádány na str. 6-7 prvostupňového rozhodnutí. Stejně tak žalovaný reagoval na odvolací námitky žalobce. Námitka žalobce tak není důvodná.
34. Soud je ve shodě s žalovaným, že ze strany žalobce došlo k porušení podmínky č. 6 předmětného povolení. Soud se přiklání k výkladu její textace zaujatému žalovaným, tj. že žalobce měl zajistit autorizované měření emisí do 3 měsíců od obdržení předmětného povolení, přičemž alternativně (jak vyplývá z uvozujícího slova „případně“), pokud by nedošlo ke zprovoznění zařízení v této době, byl povinen tak učinit ihned po jeho zprovoznění. Výklad žalovaného je logický, provozovateli je poskytnut dostatečný časový prostor 3 měsíců k zajištění měření, ale pokud jej nevyužije, musí při pozdějším zprovoznění zajistit měření neprodleně po zprovoznění. Výklad žalobce, ač jej predestírá jakožto odlišný od výkladu žalovaného, přitom dle názoru soudu rozporný není – žalobce tvrdil, že nebyl povinen zajistit měření pouze ve lhůtě tří měsíců od obdržení předmětného povolení, ale mohl (musel) tak učinit ihned po zprovoznění, uplynula-li již lhůta tří měsíců od obdržení předmětného povolení, což je pravda.
35. Žalobce obdržel předmětné povolení dne 23. 2. 2016, měl tedy zajistit měření buď do 23. 5. 2016, případně začal-li by dotčené zařízení užívat až po tomto datu, měl měření zajistit neprodleně po zprovoznění. Podstatné tedy je, kdy došlo ke zprovoznění dotčeného zařízení. Z tabulky provozních hodin tryskače a metalizace za rok 2016 jednoznačně vyplývá, že žalobce používal dotčené zařízení celý rok 2016, a to každý měsíc přinejmenším jednotky hodin. Je tudíž evidentní, že žalobce měl skutečně povinnost zajistit měření do 23. 5. 2016, jelikož provozoval dotčené zařízení již v prvních třech měsících od obdržení předmětného povolení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

36. Soudu není zřejmé, co žalobce míní tím, že správní orgány měly dezinterpretovat předloženou dokumentaci (provozní hodiny tryskače a metalizace za rok 2016), poněvadž žalobce žádnou vlastní, konkurenční interpretaci nenabídl, a ani nezpochybnil údaje v této dokumentaci uvedené. Soud akcentuje, že se jednalo o dokumentaci vyhotovenou žalobcem, a že dobu provozu metalizace 96 hodin za rok 2016 žalobce uvedl i ve svém vyjádření ze dne 24. 5. 2017. Soud proto považuje zjištění správních orgánů za věcně správná. Nutno dodat, že (ne)provozování dotčeného zařízení v den kontroly není pro věc rozhodné, zařízení již bylo zprovozněno a v den kontroly k němu měl mít žalobce platné autorizované měření.
37. Soud má dále za to, že žalobce porušil podmínku č. 8 předmětného povolení. Žalobce v žalobě ničím nepodložil své obecné tvrzení, že by pro něj opískování (tryskání) mobilním zařízením prováděla, blíže neupřesněná, externí firma; ve správním řízení toto netvrdil vůbec. Naopak soud přisvědčuje žalovanému, jenž odkázal na str. 3 dílčího protokolu a vyjádření žalobce ze dne 24. 5. 2017, z nichž nepochybně vyplývá, že žalobce tryskání mimo vymezený prostor přiznal a pouze se snažil bagatelizovat tuto činnost tím, že je, bez dalšího upřesnění, ojedinělá.
38. Provoz tryskání mimo vymezený prostor dokládá též fotodokumentace. Soud potvrzuje závěry žalovaného, že zavěšený oblek není overalem, nýbrž zástěrou s maskou, a že se nejednalo o poprašek abraziva spadlý při nakládce a staré stopy po zinkování, nýbrž o silné nánosy otryskávacího písku. Co se týče fotografií, kterými měl žalobce doložit, že se tyto staré stopy po zinkování na místě nacházely již v době, kdy zde žalobce zahájil svou činnost, soud konstatuje, že k dílčímu protokolu jsou připojené dvě fotografie, které byly dle popisku na jedné z nich předány dne 8. 3. 2017, nejsou datovány a soudě dle dílčího protokolu se jedná o fotografie uložených odprašků (dle dílčího protokolu se má jednat o jednu fotografii) – na fotografiích jsou čtvercové kovové nádoby (kontejnery), shora otevřené, a nachází se v nich hnědo-šedý prach (sytká hmota). Jiné fotografie poskytnuté žalobcem nebyly ve správním řízení předloženy a nestalo se tak ani v soudním řízení.
39. Co se týče toho, že měl žalobce ve svém vyjádření ze dne 24. 5. 2017 popřít provozování venkovního opískování, soud se ztotožňuje s žalovaným, že jde o překrucování faktů. Z tohoto vyjádření se podává, že žalobce pod bodem 1. sděluje, že šopování je vždy prováděno pouze v uzavřeném prostoru tryskáčích boxu, nikdy ne venku, zatímco pod bodem 2. sděluje, že prokázání tryskání mimo vymezený prostor „jsme u Vás přiznali a je oprávněné“.
40. Soud nepokládá tvrzení žalobce, že na něj (na jednatele pana K.) byl v sídle prvostupňového orgánu činěn nátlak, za věrohodné, resp. za pravděpodobné. Soud se domnívá, že takto závažný zásah do svých práv by žalobce (pan K.) nepřesl a reagoval by na něj stížností na daného pracovníka, či dokonce trestním oznámením, nebo by ho přinejmenším zmínil ve svém vyjádření ze dne 24. 5. 2017, či v odvolání, u nichž lze jen stěží předpokládat, že by při jejich přípravě bylo na žalobce ze strany prvostupňového orgánu nějak působeno. Ze správního spisu ovšem neplyne, že žalobce podnikl jakékoli kroky, či že by tuto skutečnost alespoň náznakem zmínil, přičemž ani v žalobě žalobce své, v zásadě neurčité, tvrzení ničím nepodložil.
41. Soud má konečně za to, že žalobce porušil podmínku č. 11 předmětného povolení. Argumentace žalobce je přitom z pohledu soudu mimoběžná. Není totiž vůbec podstatné, zda v den kontroly probíhala odstávka (viz dále), poněvadž to, že žalobce nezabránil

Shodu s prvopisem potvrzuje:

sekundární prašnosti, je patrné ze zjištění uvedených v dílčím protokolu na str. 4 (viz citace v bodu 26 odůvodnění rozsudku), přičemž z celkového kontextu je evidentní, že se jednalo o zjištění platná i v době neprovozování daného zařízení (žalobce byl povinen zabránit sekundární prašnosti vždy, nejen tehdy, kdy bylo zařízení spuštěno). Žalobce tato zjištění nespороval, koneckonců ve svém vyjádření ze dne 24. 5. 2017 sám uvedl, že napravil zjištěný nezajištěný odsun odloučeného prachu od filtrační jednotky. Nadto o úplné odstávce provozu nelze hovořit, v den kontroly bylo dle žalobce, jak je zaznamenáno v dílčím protokolu, tryskání v boxu v provozu.

42. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že jím v odvolání užitý obrat „*samotná sankce, i pokud by porušení zákona bylo prokázáno, je naprosto nepřiměřeně vysoká*“ není přiznáním viny. Jedná se o běžně užívanou formulaci, kdy účastník primárně brojí proti tomu, že vytýkaný delikt vůbec spáchal, přičemž eventuálně, není-li této námitce vyhověno, brojí proti výši sankce. Reakce žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí je tak poněkud nešťastná, když uvádí, že „*touto částí svého odvolání odvolatel prakticky popírá svou nevinu, neboť připouští možnost své viny, když se zabývá otázkou výše sankce*“. Na druhou stranu rozhodně nelze dospět k závěru, že žalovaný toto vzal za jakési právně relevantní doznání viny. V napadeném rozhodnutí žalovaný řádně vypořádal všechny odvolací námitky, tedy námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, námitku nenaplnění skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu a též námitku, kterou žalobce napadal výši sankce. Žalovaný tak bez ohledu na svou neobratnou formulaci o žalobcově popření své nevinu správně seznal, že jde o námitku nepřiměřené výše sankce a zabýval se jí.
43. Závěrem, stran rozsahu kontroly soud konstatuje, že ten není dán obsahem podnětu (ke kontrole může dojít i bez podnětu, z iniciativy správního orgánu), ale okruhem kontrolních a sankčních kompetencí prvostupňového orgánu, který byl dán zákonem o ochraně ovzduší a zákonem o odpadech. Prvostupňový orgán tedy nebyl nijak vázán podnětem ke kontrole, nadto od laika (který ani nemá přístup do předmětného areálu) není možné požadovat přesný popis relevantních skutečností.

Závěr

44. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
45. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje:

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2021

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: